

PROPRIETAR-DIRECTOR

AUGUSTIN POPA

Redacția și administrația
BLAJ, JUD. TÂRNAVA MICĂ

INSERATE

Cf. regulamentului de a-
plicare a tarifului comer-
cial, categoria V.

Unitatea

REDACTOR

DUMITRU NEDA

Foale înscrise în Registrul de
Publicații al Trib. Târnava-Mică
sub Nr. 2—1938.

ABONAMENTE

Pe un an . . . 500 Le

Pe 6 luni . . . 280 Le

Pentru străinătate 1000 Le

Foale bisericăscă-politică — Apare în fiecare Sâmbătă

Frământări bineroditoare

(+). *Adevărul e comoară anevoie de găsit, dacă n'ai avut fericirea să te naști în lumea lui și să crești în atmosfera lui. Mai ales la adevărul religios neîmpuținat și fără umbrele slăbiciunii și patimei omenesți se ajunge greu de tot, și după sbuciumări crâncene și îndelungate. Trebuie doar să rupi fășii din inima ta, legată de crezuri și forme ce ți-au fost dragi, dar pe cari înțelegi că trebuie să le părăsești, nefiind ceea ce ți-s-au părut a fi toată vremea cât ai stat sub vraja lor. Mărturisirile tuturor convertiților din convingere adâncă și sinceră, nu siliți de împrejurări, ori cine știe din ce poftă sau deșertăciune tănuțită, sunt, pe cât de întremătoare, pe atât și de înduioșătoare.*

Literatura religioasă străină cunoaște sumedenie de asemenea spovedanii. La noi n'au prea fost. Cel puțin nu cu numeroase amănunte lămuritoare. Acum avem însă și noi o asemenea spovedanie publică. E a Preacuv. păr. arhimandrit Teodosie Bonțeanu, și a văzut lumina zilei prinsă în haină de tipăritură modestă, dar simpatică: Chinurile nașterii celei de a doua. Sau: Spovedania unui convertit.

E o povestire domoală, fără artificii stilistice, dar cu atât mai impresionantă, pentru că perindă pe dinaintea ochilor sufletești ai cetitorului crâmpie de viață trăită aievea; icoane de oameni vii și de locuri dela noi și dela alții; avânturi brusc frînte; sângerări ale unei inimi simțitoare și goluri ale unui suflet dornic de plinul adevărului. Asta vreme de ani de zile, până în ziua cea mare și sfântă când, văzând lumina cea adevărată și închinându-i-se cu smerenie și cu inimă larg deschisă și primitoare, află liniștea pân'aci — pân' la intrarea în sânul Bisericii Române Unite — zadarnic, deși mereu dorită și căutată. „Am chibzuit timp îndelungat, recunosc; — așa sună spovedania Preacuv. Teodosie — zece ani mi-au trebuit, pentruca opera de convertire s'o pot îndeplini prin focul luptelor din conștiința mea, dar această îndelungată luptă s'a sfârșit așa cum a vrut Dumnezeu, am îmbrățișat adevărul, m'am întors la matcă: la una, sfântă, catolică și apostolică Biserica a lui Hristos“.

Moldovean potolit și blând dela fire, Preacuv. Teodosie incunjură orice vorbă ar putea jigni pe cineva, lăsând faptele să grăiască. Și-s multe și felurite faptele grăitoare în această carte de mărturie. Cine începe s'o cetească, va dăpăna-o până la sfârșit, fără să se plictisească, ori pierzând vremea înzadar. Dimpotrivă: va trăi alături de povestitor, făcându-se părtaş frământărilor și amărăciunilor, ca și bucuriilor acestuia, trecând prin emoții puternice și păstrând, apoi, stropi de lumină rămași din belșug.

Un apropos și un memento

În „Curentul“ din 13 Decembrie 1943, d. Șeicaru vorbește despre „Nep“-ul lui Stalin, ajungând la concluzia că: „Lupul își schimbă părul, dar nărvul ba“. Problema ni se pare mult mai importantă decât să se poată trece peste ea la ordinea zilei.

Nep-ul lui Stalin ascunde în sine o mare primejdie. Ea ne amenință în primul rând pe noi, fiindcă țara noastră este întâia care stă în calea expansiunii rusești, și fiindcă ortodoxia noastră constituie și ea un vehicol al penetrației slave la noi. — Nu ne stă în putere să schimbăm situația noastră geografică. Nu putem ridica stăvilari de munți între noi și ruși, și nu avem ce face dacă Providența ne-a lăsat să rămânem „stat mic“ în vecinătatea unui stat mare cu porniri agresive. Ne-a rămas însă deschisă posibilitatea — care capătă pentru noi sens de comandament vital — de a ne depărta sufletește de dușmanul din nord, de a ne izola în spirit, legându-ne tot mai strâns de apusul al cărui avantpost suntem în fața Asiei.

Se știe, că Moscova în trecutul apropiat a reînălțat patriarhatul ortodox. Praf în ochii lumii. Sub această politică zace o altă intenție decât reîntronarea religiei în sovietia și sfârșitul regimului atheist. Foarte just remarcă d. Șeicaru: „Pentru salvarea aparențelor, pentru înlesnirea penetrației Rusiei sovietice în Balcani, era nevoie să se recurgă la vechile și încercatele metode ale țarismului — frăția slavă și ortodoxă“.

Pericolul este, așadar, evident pentru toată lumea. Remediul?! Să nu se găsească? Ni-l sugerează Moscova însăși. Este, adică, limpede, că noi trebuie să batem alte căi decât acelea pe care merge ea spre ținte potrivnice nouă.

Frăția slavă și ortodoxă: iată cele două titluri, sub care Moscova vrea să se înfrățască — vorba vine — prin Balcani. Un titlu al sângelui și al viței slave, și celalalt al comunității de credință. Pretinde, că vrea să ocrotească, — ca funia pe spânzurat — pe cei de un sânge și de o lege. Pretinde un fel de protectorat pentru ei. Se amestecă în treburile lor, în organizarea internă a lor. Iși arogă drepturi de apărător, și în sfârșit li-se impune dacă nu de voie de nevoie. Metoda e veche și probată. Stalin merge pe drumuri cunoscute.

Rusia încă din veacul al XVIII-lea, voind a-și câștiga influență în Turcia, în lipsa altor motive, a pretextat protejarea locuitorilor ortodocși din țara vecină... Și când colo, ținta ei erau Bosforul și Dardanelele, iar în ultima analiză supremație și incorporare.

Nu începe nici un fel de indoială că Rușii vor căuta să ne cuprindă și pe noi în

imensele lor brațe și ambiții, apelând la „frăția ortodoxă“. Și dacă în cursul războiului nu pot începe această ofensivă spirituală, cert este că ea va porni cu toată vigoarea după terminarea ostilităților. Nep-ul lui Stalin privește departe în viitor.

Cine are urechi de auzit să audă! Iar acei, cari au răspunderea momentelor să pună la inimă, și pentru ambiția trufașă a unora să nu primejduim viitorul neamului. În ce ne privește, noi credem tare că revenirea noastră la maica Roma ar fi un act de eroism, prin care am binemerita dela Providență un viitor sigur și senin, și eternă mulțumire dela urmașii noștri.

Asta și numai din punct de vedere național, pe lângă roadele de ordin spiritual, mărimea căroră nici măcar întrezări nu se pot.

Otilia Masca

Veste bună

pentru

„Biblioteca Centrală“ din Blaj

(—). Pe pagina întâi a ziarului „Timpul“, din 26 Februarie, atrage privirile din primul moment chipul unei case mari, nouă atât de familiară: edificiul „Bibliotecii Centrale arhidiecezane“. Văzându-l la acest loc de frunte al gazetei, pare mai impunător decât în realitate. Și, ciudat, pare scădat în soare, într'o lumină de sărbătoare caldă.

Deasupra, un titlu mare, bătător la ochi, anunță: „Inceput de veac nou pentru biblioteca centrală din Blaj“. Urmează un articol mare, continuat în pagina 3 și presărat cu alte vederi din Blaj. Dela primele rânduri, scrisul ne-a cucerit ca o încântare. Vorbea despre biblioteca noastră bătrână și dragă; despre truda entuziastă a venerabililor călugări dela începutul conștiinței naționale românești, cari au strâns foliantele de temelie ale bibliotecii; apoi rând pe rând de ceilalți cărturari mari și mici ai Blajului, în frunte cu incomparabilul Cipariu, care a cutreerat lumea ca să adune cărți pe seama întâiului laborator de lumină al neamului nostru oropsit. — Nou, pentru noi cel puțin, articolul nu spune nimic. Și totuși îl urmăim cu interes ce sporește la fiecare rând. Poate căldura cu care este scris, cucerește pe cititor; dragostea autorului pentru cauza înfățișată, este aceea care învie cu atâta putere trecutul cu strădaniile și priveghele lui închinat cauzei națiunii.

Adevărata surpriză însă ne este rezervată pentru sfârșit. Pomenind interesul nou

care s'a trezit în publicul românesc: pentru această comoară națională, interes concretizat în importante donațiuni ce s'au făcut de curând pentru aranjarea și completarea ei, articolul arată că acestea toate n'ar putea asigura punerea în funcțiune a bibliotecii, căreia îi trebuie înainte de toate *personal propriu, permanent și specializat în materie*. Este tocmai vechea durere, pe care nu speram s'o vedem vindecată. Iată însă ce citim în încheiere:

„D. ministru ION PETROVICI, luând în deaprobe cercetare acel memoriu (înaintat în cauză de I. P. S. Valeriu Traian Frențiu, administrator apostolic al arhidiecezei Blajului), convingându-se de temeinicia celor cuprinse în el, și ținând seama de importanța „Bibliotecii Centrale” din Blaj, a binevoit să aprobe trecerea în buget a unui post de director, subdirector, dactilografă și un om de serviciu”. — Deasemenea, acordă Bibliotecii și un însemnat ajutor în bani, pentru cheltuieli de organizare.

Ni se pare de necrezut. Numai după ce autorul articolului — cunoscutul publicist ardelean, d. Corneliu Albu, care merită toate mulțumirile noastre pentru însuflețirea cu care a stăruit în această nobilă cauză — ne-a confirmat telefonic adevărul, am simțit bucuria senină a unei biruințe, care nu era a noastră, ci a neamului, precum și „Biblioteca Centrală” a neamului românesc a fost și a lui vrea să rămână. D. ministru Petrovici a făcut o mare faptă națională, pentru care va avea nu numai recunoștința noastră, ci și bucuria sporului de lumină ce se va revărsa peste neam prin punerea în funcțiune a celei mai vechi bibliotecii publice românești!

Gura păcătosului... Pe păcătos îl cheamă *Iulius Ilyés*, care grăește adevărul prin coloanele publicației maghiare „*Magyar csillag*” (de unde reproduce „*Transilvania Noastră*” din 13-II-44). Iată ce spune acest iubitor de adevăr, despre situația neamului său, pe care pare a o cunoaște destul de bine: „Faima noastră în străinătate a devenit alarmantă.

Trebuie să ne dăm seama că atunci când noi invocăm trecutul milenar, străinătatea ne întâmpină cu un zâmbet de milă. Care popor

nu are o vechime de o mie de ani? — Și ce merit deosebit este în faptul acesta?

În Apus numele de maghiar nu mai evocă imaginea unei națiuni ospitaliere, iubitoare de libertate, o națiune cavalească, ci ea este confundată cu o adunătură care alcătuiește un popor corcit, insinuant, mincinos, laș, volnic, lăudăros și incult.

În schimb, în conștiința națiunilor din apus se pare că Românul este esențial mai cult și mai simpatic; Sârbul mai viteaz și mai poetic, iar Cehul mai stăruitor și mai demn de încredere”.

Noi nu avem nimic de adăugat!

Falanga Sfintei Cruci

„Falangă”, nume ce aduce cu sine amintiri de luptători din vremuri străvechi! Nume care a intrat de mult în istorie, căci mulți l-au rostit pe câmpurile anticelor bătălii. Acelaș înțeles — de luptă — i-l-au lăsat acei ce, din dorința lor de luptă în slujba binelui, în slujba păcii, în slujba Crucii mântuitoare, au numit mica lor asociație religioasă „Falanga Sfintei Cruci”

În rândurile acestei falange, tinere odrasle românești la vatra bătrânului „*Seminar al Tinerimii Române Unite*” din Oradea și-au călit sufletul, și-au cultivat virtuțile eroice creștine, pentru a lupta toată viața lor în slujba Bisericii și a Neamului. Ce emoție îl cuprindea pe noul ales ca membru în sânul falangei, nimeni nu o poate descrie. Doar sufletul lui de tânăr simțea aproape chipul strălucitor al Răstignitului, în a căruia slujbă depunea votul solemn, s'o ducă la bun sfârșit. „În fața lui Isus Răstignitul, eu tânăr I. N. mă oblig ca, prin ajutorul Lui și rugăciunile Sfintei Lui Maice, să fac în toate împrejurările fapte bune, spre slava Sa, binele Bisericii și fericirea Neamului”. — Se poate oare mai frumoasă obligație voluntară decât aceasta? Câți tineri se gândesc astăzi la astfel de obligații? Cred că foarte puțini. Și poate și aceștia numai tangențial.

Nu cred să existe o mai splendidă organizație tinerească astăzi în țara noastră ca această falangă, care și-a întrerupt vremelnice activitatea în anul durerilor românești 1940!

Și iată de ce: Din chiar votul solemn depus de noii membri, se vede că scopul acestei organizații a tineretului român din Seminarul de pe malurile Crișului Repede era: stimularea energiilor tinere în *practicarea vieții creștine și naționale* în acelaș timp.

Care erau mijloacele de realizare a acestui scop sfânt? Iată-le: munca cinstită (fiecare falangist trebuia să tindă a deveni în clasă și un bun elev), rugăciunea, faptele de milostenie, șezătorile falangei, serbările date publicului orădan, concursuri și serbări sportive, biblioteca falangei, etc.

Dar cecece stimula viața falangistilor în a face binele, erau frumoasele *prelegeri cu caracter moral*, pe care le ținea Cuviosia Sa *fratele Bonifaciu*, directorul spiritual al Falangei. Apariția în mijlocul nostru a acestei inimi de aur, care era fratele Bonifaciu, era totdeauna primită de noi falangisti cu ovații entuziaste. Căpitanii falangei, între cari Teodor Pescariu și apoi Ion Băințanu, s'au remarcat ca buni organizatori și oameni pătrunși întotdeauna de gândul de a face binele.

În adunările noastre, la care eram prezenți până la unul, la sugestiile celor mai mari, hotărâam toate chestiunile ce priveau bunul mers al tinerei și însuflețitei noastre asociații. Despre reușita serbărilor date de falangă nu de puține ori au scris marile cotidiane din Capitală! Cred că printre frumoasele amintiri mințea publicului orădan numără și frumusețea serbărilor noastre.

Din venitul acestor serbări cel puțin 40% era destinat ca ajutor familiilor sărace, susținute de falanga noastră. O altă parte era pentru fondul bibliotecii falangei, (cuprindea cărți cu caracter științific, religios, moral, etc.), iar restul pentru cheltuielile trebuincioase bunului mers al falangei. Între aceste cumpărături ce le făcea falanga, erau: mingile de football, hand-ball, patine, etc. Falangistul în timpul liber făcea sport, și de aceea de multeori echipele de football ale falangei au câștigat frumoase premii la concursurile sportive date de tineretul orădan.

Ceece constituia partea frumoasă a falangei era și faptul că desvolta sentimentul de solidaritate între membri, prin întrunirile familiare în timpul cărora micii artiști își

FOIȚA „UNIRII”

Mărturisirea păcatelor la preot

de Pr. Dr. Ioan Stanciu

Domnul nostru Isus Hristos a instituit sacramentul mărturisirii păcatelor în ziua învierii, pentru a însemna învierea sufletelor noastre din păcat. Promisese acest sacrament prin cuvintele adresate sfântului Petru: „oricâte vei lega pe pământ, vor fi legate și în cer și oricâte vei deslega pe pământ, vor fi deslegate și în cer” (Matei 16, 18-19).

Promisese acest sacrament prin cuvintele adresate tuturor apostolilor: „Oricâte veți lega pe pământ, vor fi legate și în cer și oricâte veți deslega pe pământ, vor fi deslegate și în cer” (Matei 18, 18).

Isus a realizat această promisiune în ziua învierii sale când a suflat asupra apostolilor zicând: „Primiți Spirit Sfânt, cărora veți ierta păcatele, vor fi iertate și cărora le veți reține, vor fi reținute” (Ioan 20, 22-23).

Pentru primirea iertării, este necesară mărturisirea păcatelor la preotul lui Dumnezeu. Aceasta se dovedește:

- 1) din Sfânta Scriptură;
- 2) din Sfinții Părinți.

I.

Din Sfânta Scriptură

Din textele dela Matei 16, 18-19 și 18, 18, precum și dela Ioan 20, 22-23, mai sus citate, urmează concluzia teologică: ca preoții să știe dacă pot lega sau deslega, ierta sau reține, e necesar ca penitentul credincios și umil să-și mărturisească păcatele.

II.

Din Sfinții Părinți:

1) *Origen*, preot în Alexandria Egiptului (185-254), în Omilia în Levitic 2, 4, serie: „Ascultă acum câte sunt iertările păcatelor în evanghelii. Întâia este aceea prin care ne botzăm în iertarea păcatelor. A doua iertare este în suferința martirului. A treia este care se dă pentru elemozină. A patra iertare a păcatelor este nouă prin aceasta că și noi iertăm fraților noștri păcatele. A cincea iertare a păcatelor este când convertește cineva pe păcătos dela eroarea căii lui. Iar a șasea iertare se face prin abundența iubirii. Mai este și a șaptea, deși dură și grea, iertarea păcatelor prin mărturisire, când păcătosul își spală în lacrimi așternutul său și sunt lacri-

mile lui pâni zi și noapte și când nu se rușinează să arate preotului Domnului păcatul său și să ceară medicină”.

2) *Sfântul Ciprian*, episcop în Cartagina Africei (249-259), în „Despre cei căzuți” 28 scrie: „În sfârșit, cât în mai mare credință și în mai bună frică sunt aceia cari, deși prin nici o crimă de sacrificiu sau libel constrânși fiind, totuș fiindcă au cugetat despre aceasta sau despre alta, mărturisindu-se la preoții lui Dumnezeu cu dorere și simplitate, fac mărturisirea conștiinței, expun greutatea sufletului lor, își caută medicină salutară rănilor lor, deși sunt puține și mici”. — Iar în 29 serie: „Să-și mărturisească unul câte unul, vă rog fraților, greșala sa, până când cel care a greșit este în tume, până când se poate primi mărturisirea lui, fiindcă satisfacția și iertarea (făcută) prin preoți, este plăcută la Dumnezeu”.

3) *Afraate*, episcop în Mar-Mattai (285-345) în Demonstrația 7, 3 scrie: „Bărbatul rănit în războiu nu se rușinează să se arate medicului înțelept, pentru că în luptă a căzut rănit, iar când a fost făcut sănătos, nu este alungat de rege, ci iarăș se numără și înscrie în armata sa. Astfel acela care a fost lovit de Satana, nu trebuie să se rușineze a mărturisi păcatul său, a-l părăsi și a cere în remediu canon. Dacă însă cineva se rușinează,

arătau puterile prin: declamații, monoloage, dialoge, piese scurte, etc., la care participau adesea și studenții dela Academia Teologică. La astfel de întruniri familiare, ținute în preajma plecării în vacanțe, fiecare falangist își primea micul lui dar: un pachetel cu bomboane, o carte frumoasă de citit, o carte de rugăciuni, o cruculiță, etc.

Frumoase clipe am trăit noi falangiștii, când la o astfel de întrunire a luat parte și un frate vizitator (inspector) al congregației Sf. Jean Baptiste de la Salle care, emoționat de cele văzute în sânul familiei noastre, ne-a numit „Cavaleri ai Crucii“. La scurta lui alocuțiune, fratele Nicola Dirés, spiritualul nostru, i-a răspuns într-o frumoasă românească, că și „Latinii de pe malurile Danubiului sunt tot atât de buni soldați sub steagul Crucii, ca și cei de pe malurile Senei ori ale Tiburului“. Neuitate sunt apoi clipele în care absolvenții clasei VIII-a — vechi falangiști — la plecarea din rândurile noastre, au primit din partea fratelui Bonifaciu, drept arme în lupta cu greutățile vieții: o carte de rugăciuni și o cruce, semn al suferinței și al dragostei Mântuitorului.

Astăzi luptătorii din rândurile „Falangei Sintezei Crucii“ poartă cu ei pe drumurile pribegiei toate dorurile Neamului. Frații călugări, ca mulți dintre falangiștii cu care și-au împărțit dorurile și bucuriile, în rândurile glorioasei noastre oștiri, ca ofițeri, ori ca simpli soldați, luptă pe câmpiile îndepărtate ale Rusiei pentru biruința Crucii. Rândurile lor s'au rărit, dar în curând alții le vor lua locul, pentru a aduce victoria și pacea atât de mult dorită.

Crucea, semn al suferinței și al învierii, nouă, falangiștilor pribegi, ne este reazăm și nădejde în zile mai bune.

Falangiștilor pribegi din tot cuprinsul țării, cu gândul la Oradea noastră scumpă, unde am petrecut înălțătoare clipe de trăire creștină și românească, le adresez salutul nostru falangist: *Cu crucea... înainte!*

Ion Bota

Grija de tineret putem zice că acum a rămas exclusiv pe seama preotului. Invățătorul, care ar trebui să fie mâna dreaptă

a preotului, în toate direcțiile de educație, în special în aceasta a educării tineretului, fiind plecat la datorie, ori dacă e la școală, în loc să apropie tineretul de preot și biserică, prin încredințările de comandant premilitar, extrașcolar, sau conducător al școlii, depărtează tineretul de adevărata educație.

Argumentul cu stările excepționale de azi, care reclamă o pregătire specială a tineretului pentru a fi buni ostași, nu stă. Să nu se uite un moment, că ducem război contra unui stat fără de Hristos și Biserică. E absolut necesar să înarmăm tineretul, alături de instrucția mânuirii armelor, cu armele credinței și ale moralei creștine date de Biserică. Fără de acestea cuvântul „educația“ pus pe steagurile diferitelor organizații tineresti, n'are nici un sens.

Noua reformă a educării tineretului, prin înglobarea Subsecretariatului de Stat al Educ. extrașcolare și premilitare în Ministerul Educației Naționale, ne dă nădejdea că nu se va putea neglija adevărata educație creștinească a tineretului. Acesta este organul competent care să facă o educație sufletească și trupească a celor care sunt nădejdea de mâine a țării și a Bisericii. Experiințe în această direcție s'au făcut prea multe, neglijându-se mereu esențialul: *sufletul*. Exercițiile de înviorare, mânărea armei, marșuri, gimnastică, jocuri și altele de acest fel, ce se fac cu tineretul în Dumineci, tocmai în timpul sf. Liturgiei, la toate acestea noi nu putem să le zicem educație și încă *integrală*.

Noi, preoții, sperăm dela noua reformă, că tineretul ne va fi redat spre educarea religioasă-morală, prin obligarea comandanților premilitari și extrașcolari, precum și a conducătorilor de școli, de-a conduce în fiecare Duminecă la biserică și de-a supraveghea la sf. Liturgie tineretul.

Acesta este un imperativ al timpurilor de acum extrem de grele pentru educatori, și foarte prielnice dezvoltării tuturor patimilor în trupurile fragede ale tinerilor, un imperativ al neamului pentru viitor, și al Bisericii pentru mântuirea sufletelor. (Pr. Iovu Popa).

Nu se poate face sănătos, pentru că nu vrea să arate medicului rănile sale“. — În 7, 4 scrie: „Astfel voi medici, cari sunteți ucenicii însemnatului nostru medic (Isus), nu trebuie să negați aceloră medicina, cari au lipsă de vindecare. Oricine vă va arăta rana sa, ca remediu să-i impuneți canon; iar pe acela care s'ar rușina să-și arate rana sa, să-l sfătuiți să nu o ascundă de voi, iar când a descoperit-o să nu o publicați“.

4) *Sfântul Basilia* episcop în Cezarea Capadociei (370-379) în Regule 229 scrie: „În mărturisirea păcatelor trebuie să se păstreze acelaș mod care se folosește în descoperirile morburilor corpului. Astfel dupăcum morburile trupului nu tuturor le descoperă oamenii, nici oricui, ci aceloră cari sunt iscușiți în curarea lor, tot astfel trebuie să fie și mărturisirea păcatelor către aceia cari le pot cura (preoți)“.

În regula 288 scrie: „Păcatele trebuie să mărturisite aceloră cărora li-s'a încredințat dispensarea sacramentelor lui Dumnezeu. Căci așa și ceice au făcut odinioară penitență, se află că au făcut în fața sfinților. Căci e scris în evanghelie că păcatele lor le mărturisiau lui Ioan Botezătorul, iar în Faptele Apostolilor e scris că se mărturisiau apostolilor de cari se și botezau toți“.

5) *Sfântul Ioan Crisostom*, patriarh al Constantinopolei (398-404 + 407) în Omilia despre Lazar 4, 4 scrie: „Dacă până acum am fost neglijenți, să omorăm îndată păcatul făcut cu fapta, prin mărturisire, prin lacrimi, prin acuzarea propriilor păcate. Căci nu este nimic așa de primejdios păcatului ca acuzarea păcatului și condamnarea lui unită cu căință și cu lacrimi. Ai condamnat păcatul tău? Ai depus sarcina. Cine le zice acestea? Isus judecătorul Dumnezeu: spune mai întâi păcatele tale ca să te justifici. Pentruce deci tu, te rog, roșești și te rușinezi să spui păcatele tale? Oare unui om le spui de te cuprinde rușinea? Oare confidențial te mărturisești că să ajungă în public? Aceluia arăți rănile care e Domn, care se îngrijește de tine, care e bun, care e medic. Dacă nu vei spune mărimea păcatului, nu vei cunoaște eminența grației. Nu te silese, a zis, să mergi în teatru și mulți martori să aduci; mie singur în secret să-mi spui păcatul tău, ca să vindec rana ta și să te liberez de durere“.

La preotul lui Dumnezeu, pentru iertarea păcatelor noastre, să alergăm cu încredere, să fim cu supunere, dupăce l-am ales bine și avându-l stabil, condiții necesare bunei conduceri sufletești.

Atitudine necuviincioasă. Din cartea „Setea liniștei eterne“ a d. I. M. Rașcu, spicuim următoarele:

E de reprobat procedeul atâtor fete bătrâne și maniace, din care unele au ambiția năivă de a fi numai decât cele dintâi la cuminecare, iar dacă altcineva ia întâmplător înainte, cu o privire dușmănoasă îl măsoară indignate și apoi, o altă bucată de vreme, țin să fie cele din urmă la cuminecare, făcând o figură ridicol de nenorocită, atunci când un credincios întârziat apare în ultima clipă din biserică, așezându-se prin surprindere după ele.

E de reprobat capriciul altor femei, cari în biserică fiind, privesc pe furiș în oglinda poșetei, iar când credincioșii sosesc unul câte unul, având — de astădată — elemente de distracție, îi măsoară cu priviri curioase, inspectându-le costumele, dacă sunt femei, surizând și salutând cu înclinări din cap cunoștințele, sau întinzând chiar altora mâna cum ar face pe stradă.

În sfârșit, scandalizatoare prezența la slujbele religioase și chiar la cuminecare, a atâtor femei și fete cu ținută indecentă pentru asemenea locuri — fete și femei ce au tristul curaj, sau inconștiența, să apară în locașul Domnului, purtând costume puțin deosebite de cele pe care le-ar avea la băi, de mare sau de strand, ne mai vorbind de moda femeiască nenorocită de a veni, pe timpul căldurilor, în biserică, având capul descoperit sau pulpele goale, care deci sub pretextul climatului etalează în biserică costume decoltate, sau nudități obraznice, ceace după o veche și cinstită tradiție, este o pură necuviință față de Casa Domnului și o atingere vinovată a maiestății credinței. (Pr. Octavian Fulcea).

Știri mărunte

Personale. Ven. Ordinariat al Clujului a făcut mai nou următoarele numiri: Preoții *Silviu Fărcașu* din Măhal, *Ioan Chezanu* din Sâmboeni și *Alex. Poenaru* din Matei, au fost numiți parohi. *Traian Manu* a fost trecut la Brăișor, nouhirotionitul *Mircea Pop* a fost rânduit la Poieni, iar clericului absolvent *Vasile Pop* i-s'au dat Litere dimisoriale pentru Vicariatul Arhidiecezei.

Instalare de protopop. Duminecă, în 20 Febr. c., a avut loc la Oravița instalarea pâr. *Valer Nicola*, noul protopop și urmaș al pâr. *Silviu Poștar*, care lasă din cele mai frumoase amintiri. Sf. liturgie a fost slujită de pâr. *Ștefan Bălan*, canonic, în sobor de opt preoți. Canonicul pontificante a rostit un imnos cuvânt, prilejit de instalarea pâr. *Valer Nicola*. S'au rostit și alte cuvântări ocazionale, în fața unei mulțimi alese, ce tixia biserică. Răspunsurile corale la sf. slujbă le-a dat corul C. F. R., condus de prof. Sasu și corul din Varadia. La solemnitate au participat și reprezentanții autorităților, în frunte cu d. Prefect al Județului.

Veste îmbucurătoare. Frații în Hristos din pastorație — și cu ei lumea mirenească de intelectuali — numai bucura se pot de știrea că pâr. *Ioan Miclea*, prof. în Blaj, a scos de sub teascuri de tipografie o lucrare nouă: *Ecouri din Veșnicie*. Sunt reflexii bine gândite și îngrijit stilizate, pe marginea tuturor evangheliilor din Duminecele de peste an. Vestitorilor cuvântului mântuirii le pot sluji aceste reflexii ca izvor de inspirație, și tuturor cetitorilor de lucrări serioase drept selectă și reconfortantă lectură spirituală. — Tolle, lege!

Ne-a părăsit un suflet bun. La vârsta de 56 de ani s'a stins din viață *Iuliu V. Albini* — junior, director de mine din Zlatna. Delicat cu toată lumea, generos și darnic, a fost în toată vremea unul dintre credincioșii intelectuali, cu cari Biserica noastră s'a putut mândri. Dela Blaj l-a petrecut pe drumul cel din urmă pâr. *Gheorghe Dănilă*, canonic mitropolitan (întovărășit de doi clerici), rostind cel dintâiu dintre cuvintele de rămas bun ce s'au spus

lângă rămășițele de lut ale celui ce a fost Iuliu V. Albini-junior. — Facă-i Domnul parte cu cei aleși ai săi!

Locale. Dumineca trecută a predicat în catedrală pâr. Ioan Moldovanu, canonic mitropolitan.

— Tot Dumineca trecută, după sf. liturghie din catedrală, d. prof. univ. E. Speranția dela Sibiu a conferențiat la Palatul Cultural, în fața unui public numeros.

— Săptămâna trecută președintele Turing-Clubului Român din București, d. Valeriu Pușcariu, a ținut în Palatul Cultural arhiplin o conferință, despre frumsețile Mușților Apusenii, pe care le-a prezentat și pe cale de proiecțiuni luminoase.

Unul din visurile lui Stalin. Satrapul roșu, apucat stăpân pe moștenirea lui Petru cel Mare, vrea să ducă la îndeplinire testamentul acestuia. Deocamdată — așa știe ESS (1. III. 44) — Kremlinul încearcă să creeze o zonă mijlocie alcătuită din țările aflătoare între Marea Baltică și Marea Egee, unde să se instaureze o centură de state filo-sovietice, cu un guvern pe placul Moscovei. — Privitor la Balcani Stalin a spus că, după părerea guvernului sovietic (care în ultima analiză e Stalin singur), e de dorit să se pornească aci o mișcare de partizani cuprinzând Balcanii în întregime și grupându-i, ca forțe armate, în jurul mareșelului Tito. În acest cadru ar fi să se formeze apoi o confederație balcanică slavă, sprijinită de Rusia. Jugoslavia ar fi federalizată așa fel că Sârbia ar fi împărțită, rămânând Croația și pe mai departe ca stat autonom, dar făcând parte din federația Jugoslavă.

Populația globului pământesc. Oficiul statistic al Reichului, pe baza ultimelor recensăminte făcute în diferite țări, a alcătuit o statistică asupra situației actuale a populației globului pământesc. — Potrivit acestei statistici, populația globului se ridică la 2216 milioane de oameni, ceea ce înseamnă că în momentul de față pământul adăpostește de 2 și jumătate ori mai mulți locuitori decât în anul 1800. Creșterea populației este foarte pronunțată mai ales în America, unde în acest interval, numărul locuitorilor a crescut de 11 ori, în timp ce în Europa n'a crescut de trei ori, iar în celelalte continente de abia s'a dublat. — O jumătate a populației pământesci trăiește în Asia și un sfert în Europa. Tot pe aceste continente există și cea mai mare densitate: în Europa trăiesc 46,8 iar în Asia 29,9 oameni pe Km. pătrat.

† Văd. Elena Olteanu, născ. Tatar, mama pâr. Alex. Olteanu dela Cancelaria Mitropolitană, căruia și pe această cale îi exprimăm condoleanțele noastre — a trecut la cele veșnice în Lăurenii (Teritoriul cedat), în 13 Februarie 1944, la vârsta de 62 de ani, într'al 6-lea an de văduvie. — Odihnească în pace!

CARTI & REVISTE

GH. SUBU: *Calendarul gazetei „Foia Noastră“*, pe anul 1944. Timișoara, 1943. Pagini: 128. Preț: 100 Lei.

Intocmit de d. Gh. Subu, cu contribuția pâr. Septimiu Popa, Simion Gocan, Boșca-Mălin, Iustin Ilieșiu, și a altora, cari semnează proză și poezii, acest calendar este și bogat și simpatic, căci știe amesteca ceea ce-i plăcut și distractiv, cu ceea ce-i folositor lumii dela sate. Fără doar și poate că va fi răspândit foarte mult.

ANTON PAN: *Povestea Vorbei*. (Edit. Casa Școalelor). București, 1943. Pagini: 363. Preț: 200 Lei.

De prisos să se mai spună ce comoară de înțelepciune se cuprinde în proverbele „dela lume adunate și iarăși la lume date“ de finul Pepeeii, care are pentru fiecare capitol de proverbe și câte o „povestea a vorbii“, și chiar și mai multe. Execuție tehnică ireproșabilă, hârtie fină, desene potrivite textului, — totul îmbie să fie citită această carte.

ȘTEFAN MANCIULEA: *Contribuții noi la activitatea lui Timoteiu Cipariu*. Blaj, 1944. Pagini: 79. (Format 8° mare).

Luminarul fără pereche, cu mulțime de străluciri, *Timoteiu Cipariu*, mai pe departe nu-i cunoscut în toată mărirea sa. Cu vremea însă se va ajunge și la asta. În vederea acelei vremi, care nu-i îngăduit să întârzie mult, unul din cei mai înțelegători admiratori

ai canonicului fenomen dela Blaj, pâr. Manciușea, publică, neobosit, material documentar inedit, cât în *Gazeta Transilvaniei*, cât în *Luceafărul*, ori *Transilvania* dela Sibiu, cât în *Cultura Creștină* dela Blaj. Noile contribuții de acest fel au văzut lumina tiparului în revista blăjană, de unde au fost scoase în broșură. — Gândul și osteneala celui ce le-a adus la cunoștință obștească sunt vrednice de toată recunoștința celor ce înțeleg însemnătatea unei asemenea strădanii.

I. M. RIUREANU: *Povestiri Morale*. București (Casa Școalelor). 1944. Pagini: 252. Preț: 200 Lei.

Autorul nu-i la prima lucrare scriitoricească, lăudată de pricepuți în materie. Actuala tipăritură se înșiruie cu cinste în rândul cărților ce pot fi puse cu încredere în mâna tineretului mai ales, care cetindu-o va rămânea plăcut și sănătos impresionat de forma și de cuprinsul acestor povestiri drăguțe.

Dr. ALEX. TODA: *Cascada Tinereții*. Blaj, 1943. Pagini: 91. (Format 8° mare). Preț: 100 Lei.

Răzimată pe bine alese izvoare străine și române, lucrarea aceasta, foarte drăguță și sub aspectul ei grafic-tehnic (tipografia „Lumina“ Miron Roșu), e solid susținută sub raport doctrinar etic-teologic, pledoaria pentru castitate în vremea tinereții îmbrăcând o haină cu mulțime de flori din grădina poeziei române alese. E de dorit, — și-i de prevăzut că așa va și fi — ca această broșură atât de bine intenționată și cu atâta dragoste lucrată, să aște primirea de care-i vrednică în lumea căreia i-a fost menită.

Dr. P. BARBET—Dr. N. POPA: *Patima Mântuitorului văzută de un medic*. București, 1943. Pagini: 35. Preț: ?

Ne gândim puțin și superficial la Tragedia Calvarului și la ceea ce a pățit Fiul Cmului în Vinerea Mare pentru răscumpărarea noastră. Broșura aceasta, care cuprinde, cu pricepere de specialiști și seriozitate, mai mult de cât volume groase, face lumină puternică, lăsând impresii de neuitat în inima cetitorului. Timpul Paresimilor e cel mai potrivit pentru a ne adânci în marea de suferințe a Mântuitorului, călăuziți de închinători pricepuți, cari lasă realitatea faptelor să vorbească, și nu măiestria cuvintelor anume căutate.

Calendarul dela Bixad pe anul 1944. Bixad, Tipogr. „Sf. Vasile“. Pagini: 128. (Format 8° mare). Preț: 2.40 pengö.

Acum a 12-oară scot Părinții Basiliani la Bixad acest minunat calendar, care face îndoită slujbă: zidește sufleteste și întărește dragostea de neam. Mai bogat ca oricând în chipuri, cari prind oameni și momente mult grăitoare pentru trăirea creștină și gândirea română de dincolo de Feleac și până la marginile moroșene, aduce și un ales material literar religios, ce va fi citit cu nesaț de lumea bunilor credincioși din păturile celor simpli după vorbă, după port. Cărora le și este menit, în primul rând, acest prieten al lor de fiecare zi.

Apel

către viticultorii jud. Tr. Mică

Subsemnații, viticultori din județul Târnava Mică, întruniți în comitet de inițiativă pentru înființarea unui Sindicat Viticol „Văile Târnavelor“ cu sediul în Blaj, prin aceasta invităm toți viticultorii din județ, să binevoiască a-și da adeziunea și a lua parte la constituirea acestui Sindicat, care va avea loc *Joi 9 Martie 1944*, orele 10 a. m. în localul Camerei agricole din Blaj.

Adeziunile se vor da personal sau prin declarațiuni colective pe formularele alăturate, completate la Primării, în fața autorităților comunale.

Motivul, pentru care credem necesar a se proceda la înființarea unui nou sindicat este că, interesele noastre nu le vedem asigurate prin alt sindicat.

Taxe de înscriere în Sindicat vor fi

cele legale, fixate de Uniunea Sindicatelor viticole.

Aprovizionarea cu piatră vântată (sulfat de cupru) se va face prin noul Sindicat, dacă D-voastră veți binevoi a depune pentru cantitatea necesară proprietății D-voastră viticole, câte 250 lei de fiecare kgr.

Comitetul de inițiativă garantează că acești bani vor ajunge la destinație pentru a se putea aproviziona viticultorii la timp cu cantitatea de sulfat de cupru necesară pentru anul 1944.

Până la constituirea și legalizarea definitivă a Sindicatului, avansurile primite pentru sulfat de cupru, se vor depune în contul Comitetului de inițiativă la Banca „Patria“ din Blaj.

Blaj, 2 Martie 1834.

Comitetul de inițiativă

Prof. Simion Gizdavu, Președintele Camerii Agricole. Rev. Augustin Folea, Directorul Administrației Centrale Capitulare, Ingr. Agr. Consilier Emil Negruțiu, administratorul general al moșiilor Mitropolitane. Ștefan Dragoș, mare viticultor și pepinierist. Victor Muntean, directorul Băncii „Patria“. Ioan Ciulea, avocat. Ioan Gabriș, directorul Fabricii Vulcan. Mihai Pop, agronom și viticultor. Adrian Nyerges, comerciant și viticultor. Nicolae Simu, agricultor și viticultor. Piștea Nicolae, agricultor și viticultor.

Telefonul „Unirii“

Am primit abonamentul pe 1944: I. Rusu Aiud, C. Cioban Făgăraș, I. Traian Aninoasa, Oficiul parohial Aninoasa, Surorile Asumționiste Beiuș, L. Marele Ioaniș, I. Popa Lugoj (și pe 1943), Dr. R. Muntean, Sănnicolaul mare, V. Hopârtean Sibiu, T. German București, V. Florian Racovița, Parohia rom. cat. Rădăuți, I. Boconciou, Petrila; Oficiul parohial Icloda, Mărioara Dr. Moldovan Pojorta, M. Brumboiu Făgăraș, Ing. I. German București, Tr. Tămaș Ceica, Casa Națională Făgăraș (pe 1/2 an), Oficiul parohial Petroman (200 Lei, complectarea abon. pe 1944).

Parohia Hisias. Am primit abonamentul pe 1942 și 1943.

Oficiul parohial Hătegel. Confirmăm primirea sumei de 350 lei. Achitat până la 31. XII. 1943.

I. Isaicu Sibiu. Am primit 500 lei, cari s'au repartizat: 250 pe 1942 și 250 pe 1943.

Pâr. I. Derecskei Ankara. Prin banca «Albina» din Sibiu am primit 760 lei, în contul abonamentului pe 1944.

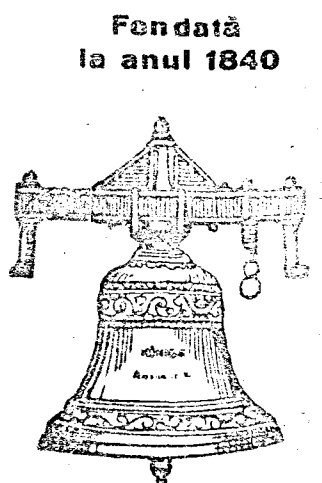
FRIDERIC HÖNIG

ARAD. STRADA BARIȚIU 10—21

„Inreg. F. S. 34/1931 Arad“ cf. dispozițiilor în vigoare

Cea mai veche și mai mare turnătorie de clopote din România.

La comandă fabrică clopote de orice mărime din cel mai curat bronz pentru clopote, pe lângă garanță mare și cu prefixarea precisă a tonurilor. Invenție proprie licențiată. Rechizite și s-aune de fier pentru clopote. Motoare electrice pentru clopotit. — Telefon 376.

Fondată în anul 1840